

Невероятен трилър.
Детектив Дейв Гърни е един на милион!
ДЕЙВИД БАЛДАЧИ

ЖИТ
ТРИЛЪР

ДЖОН ВЕРДЪН

С В Е Т О В Е Н   Б Е С Т С Е Л Ъ Р

НАМИСЛИ СИ
4ИСЛО

СН®
СОФТПРЕС

Глава 1

Полицейско изкуство

Джейсън Стрънк беше – откъдето и да го погледнеш – незначителен човек. Приблизително на скучните трийсет години, почти невидим за съседите си, а очевидно и безмълвен. Никой не можеше да се сети за нищо конкретно, което да е казал някога. Не бяха сигурни дали изобщо е проговарял. Възможно беше да им е кимал или пък да е казал „Здравейте“, дори да е промърморвал някоя дума. Трудно бе да се каже.

Всички те единодушно изразиха първоначалното си удивление при разкритието, че господин Стрънк е обсебен от манията си да убива мъже на средна възраст, които имат мустаци, както и по отношение на неговия изключително притеснителен начин за отграване от телата: да ги разрязва на по-лесни за употреба парчета, да ги обвива в ярки опаковки и да ги изпраща по пощата като подаръци за Коледа на местните полицаи.

Дейв Гърни се вираше настойчиво в безцветното кротко лице на Джейсън Стрънк, което го гледаше от екрана на компютъра. Всъщност това беше първата снимка, направена при задържането му.

Снимката на заподозрения бе увеличена, така че лицето да е с реален размер, и бе заобиколена на екрана от иконите на ретуширащата програма, в тънкостите на която Гърни точно навлизаше.

Той използва един от начините за промяна на яркостта и кликна с мишката върху дясното око на Стрънк. После започна да изследва малката светла точка, която бе създал.

По-добре, но все още не беше както трябва.

Очите винаги бяха най-трудни – очите и устата – но именно те бяха ключът. Понякога му се налагаше да експериментира с положението и степента на яркост на една-единствена точка в продължение на часове, но дори и тогава резултатът не беше, какъвто би трябвало да бъде, за да го покаже на Соня – и определено не на Мадлин.

Специалното при очите бе, че те – повече от всичко друго – улавяха напрежението и противоречието, както и безмълвната невъзмутимост, в която проблясваше единствено намекът за жестокост и която Гърни толкова често бе забелязвал в лицата на убийците, с които прекарваше значителна част от времето си.

Беше се получило със снимката на Джордж Кунзман (продавачът от „Уол Март“, който имаше навика да държи главата на последната си приятелка в хладилника си, докато не успее да я подмени с някоя по-нова). Почувствал се беше доволен от резултата. Черната пустота, стаена в отегченото изражение на господин Кунзман, се разпознаваше веднага. И въодушевената реакция на Соня, както и избликът ѝ от похвали, бяха потвърдили мнението му. Това, заедно с неочакваната продажба на снимката (купи я един от приятелите колекционери на Соня), го подтикна да създаде серията от творчески обработени фотографии, които сега участваха в изложбата, озаглавена „Портрети на убийци, направени от Човека-който-ги-залови“ в малката, но елитна галерия на Соня в Итака.

Как така един наскоро пенсиониран се детектив от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция се бе оказал център на шикозна университетска изложба за модерно изкуство, описвана от местните критици като „изключителна смесица от брутални необработени фотографии, непоколебими психологически прозрения и майсторска употреба на графични средства“?

В неговия случай всичко започна, когато Мадлин го прилъга да посещава заедно с нея курса по възприемане на изкуството в музея в Купърстаун. Тя винаги се опитваше да го изведе – от кабинета му, от къщата, от самия него, просто *навън*. Той бе

осъзнал, че най-лесният начин да запази контрола над собственото си време е понякога да капитулира. Курсът бе едно такова стратегическо решение. Макар да се ужасяваше от перспективата да го посещава, очакваше той да предотврати всякакъв по-нататъшен натиск за поне месец. Или два. Не че беше чак такъв домошар или лентяй, съвсем не. На четиресет и седем годишна възраст все още можеше да направи петдесет лицеви опори, петдесет набирания и петдесет коремни преси. Просто не обичаше особено да ходи по разни места.

Обаче курсът се оказа изненада... три изненади всъщност. Първо, независимо от предварителната си нагласа, че най-голямото предизвикателство ще е да не заспи, той установи, че лекторката, Соня Рейнолдс, която притежаваше галерия и бе известна местна художничка, е приковала вниманието му. Тя не беше точно типична северноевропейска красавица и не приличаше на Катрин Денъов. Устните ѝ бяха прекалено нацупени, скулите ѝ изпъкваха прекалено много, а носът беше твърде силно изразен. Но, неясно как точно, тези несвършени черти бяха обединени в поразителна завършеност от огромните тъмозелени очи и поведението, което бе едновременно напълно спокойно и естествено чувствено. В курса нямаше много мъже – само шестима от общо двацет и шестте участници – но тя изцяло приковаваше вниманието и на шестимата.

Втората изненада беше положителната му реакция към предмета, с който се занимаваха. Заради личния интерес на Соня към предмета, тя посвети значителна част от времето им преди всичко на изкуството фотография – фотография, обработена така, че да се създадат изображения много по-силни и комуникативни от оригиналите.

Третата изненада дойде по време на третата от дванайсетте седмици на курса, вечерта, когато тя ентусиазирано коментираше отпечатаните върху коприна преекспонирани фотопортрети на един съвременен художник. Докато Гърни се взираше в копията, му хрумна идеята, че би могъл да се възползва от един необичаен източник, до който имаше специален достъп и към който би могъл да допринесе с по-особения си поглед. Това хрумване го развълнува. Почувства се странно – последното нещо, което бе очаквал да получи от курс по възприемане на изкуството, бе вълнение.

Но след като веднъж се беше появила идеята да подчертае, изчисти и засили ефекта на полицейските снимки на престъпници и заподозрени, тя се настани трайно в ума му. Особено го занимаваха тези на убийци, в които искаше да успее да улови и предаде същността на звяра, на чието изучаване, преследване и надхитряне беше посветил кариерата си. Той мислеше за това много по-често, отколкото би искал да признае – защото все пак беше предпазлив човек. Ясно виждаше двете страни на всеки проблем, недостатъка на всяко убеждение и наивитета във всеки ентузиазъм.

В ярката октомврийска утрин Гърни работеше на бюрото в кабинета си, когато приятното предизвикателство от работата върху снимката на Джейсън Стрънк бе прекъснато от звука на нещо, пуснато на пода зад гърба му.

– Ще оставя тези тук – заяви Мадлин Гърни с тон, който за някой друг вероятно би бил съвсем обикновен, но за съпруга ѝ прозвуча напрегнато.

Той хвърли един поглед през рамо и очите му се присвиха при вида на малкия платнен сак, подпрян на вратата.

– Ще оставиш какво? – попита той, макар да знаеше отговора.

– Лалета – отговори му тя със същия равен тон.

– Имаш предвид луковици?

Поправката беше глупава, както добре знаеха и двамата. Това беше просто начин да изрази раздразнението си от това, че Мадлин иска да го накара да свърши нещо, което той не желае.

– И какво искаш да направя с тях тук?

– Изнеси ги в градината и ми помогни да ги засадя.

Той се замисли дали да не ѝ посочи, че е нелогично тя да внесе в кабинета му нещо, което след това той трябва да изнесе обратно в градината. Но после прецени, че е по-добре да не казва нищо.

– Веднага щом свърша с това – съгласи се той, макар и с леко възмущение. Напълно осъзнаваше, че да седиш лалета в такъв прекрасен ден от циганското лято в градина на върха на хълм, не е точно тежка и затормозяваща задача. Но просто мразеше да го прекъсват. А реакцията му на прекъсвания, както каза на себе си, беше страничен продукт на най-силната му страна:

праволинейният логичен ум, направил го толкова успешен детектив; умът, който засичаше и най-незначителното несъответствие в разказа на заподозрения и забелязваше и най-тънките пукнатини, невидими за очите на другите.

Мадлин надникна през рамото му към екрана на компютъра.

– Как можеш да работиш над нещо толкова грозно в ден като днешния? – удиви се тя.